

UZASADNIENIE

T. T. został oskarżony o to, że:

w nocy z 2 na 3 maja 2010 roku w Ł. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i przed upływem 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, działając wspólnie i w porozumieniu z M. T. wobec, którego toczy się odrębne postępowanie po uprzednim użyciu przemocy wobec Ł. K. polegającej na uderzeniu go pięścią w twarz w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się na podłogę, a następnie kopaniu i uderzaniu pięściami spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci obrzęku powłok miękkich w okolicy ciemieniowej prawej i w okolicy potyliczno - karkowej lewej, stłuczenia powłok miękkich na czole w pobliżu nasady nosa, sińca w rzucie lewego łuku brwiowego, sińca w obrębie nasady nosa, sińca okularowego powiek oka prawego, zasinienia na przyśrodkowej powierzchni powiek oka lewego, sińca w rzucie prawego obojczyka, nieregularnych zsinień na górnej powierzchni barku lewego, sińca na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca na tylnej powierzchni stawu ramiennego lewego, sińca w rzucie grzebienia łopatki lewej, sińca w okolicy łopatkowej prawej, sińca na bocznej prawej powierzchni tułowia, sińca oraz brzęku na przyśrodkowej powierzchni stawu kolanowego prawego, rozległego sińca na ołanie lewym z płaszczyznowym otwarciem naskórka, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała innych niż określone w art. 156 § 1 k.k., trwających nie dłużej niż 7 ni, kierował groźby pozbawienia życia wobec pokrzywdzonego oraz zabrał w celu przywłaszczenia złoty łańcuch o wadze 38 g o wartości 4.000,00 zł na szkodę Ł. K..

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

M. T. został oskarżony o to, że: w nocy z 2 na 3 maja 2010 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu z T. T., wobec którego toczy się odrębne postępowanie, będąc już uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i przed upływem 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, po uprzednim użyciu przemocy wobec Ł. K. polegającej na uderzeniu go pięścią w twarz w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się na podłogę, a następnie kopaniu i uderzaniu pięściami spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci obrzęku powłok miękkich w okolicy ciemieniowej prawej i w okolicy potyliczno - karkowej lewej, stłuczenia powłok miękkich na czole w pobliżu nasady nosa, sińca w rzucie lewego łuku brwiowego, sińca w obrębie nasady nosa, sińca okularowego powiek oka prawego, zasinienia na przyśrodkowej powierzchni powiek oka lewego, sińca w rzucie prawego obojczyka, nieregularnych zsinień na górnej powierzchni barku lewego, sińca na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca na tylnej powierzchni stawu ramiennego lewego, sińca w rzucie grzebienia łopatki lewej, sińca w okolicy łopatkowej prawej, sińca na bocznej prawej powierzchni tułowia, sińca oraz obrzęku na przyśrodkowej powierzchni stawu kolanowego prawego, rozległego sińca na kolanie lewym z płaszczyznowym otwarciem naskórka, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała innych niż określone w art. 156 § 1 k.k., trwających nie dłużej niż 7 dni, kierował groźby pozbawienia życia wobec pokrzywdzonego oraz zabrał w celu przywłaszczenia złoty łańcuch o wadze 38 g o wartości 4.000,00 zł na szkodę Ł. K.. tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 13 maja 2013 roku, uznał oskarżonych T. T. i M. T. w miejsce zarzucanego im czynu za winnych tego, że w nocy z 2 na 3 maja 2010 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, będąc już uprzednio skazanymi za umyślne przestępstwo podobne i przed upływem 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, po uprzednim użyciu przemocy wobec Ł. K. polegającej na uderzeniu go pięścią w twarz w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się na podłogę, a następnie kopaniu i uderzaniu pięściami po ciele, na skutek czego Ł. K. doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku powłok miękkich w okolicy ciemieniowej prawej i w okolicy potyliczno – karkowej lewej, stłuczenia powłok miękkich na czole w pobliżu nasady nosa, sińca w rzucie lewego łuku brwiowego, sińca w obrębie nasady nosa, sińca okularowego powiek oka prawego, zasinienia na przyśrodkowej powierzchni powiek oka lewego, sińca w rzucie prawego obojczyka, nieregularnych zsinień na górnej powierzchni barku lewego, sińca na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca

na tylnej powierzchni stawu ramiennego lewego, sińca w rzucie grzebienia łopatki lewej, sińca w okolicy łopatkowej prawej, sińca na bocznej prawej powierzchni tułowia, sińca oraz obrzęku na przyśrodkowej powierzchni stawu kolanowego prawego, rozległego sińca na kolanie lewym z płaszczyznowym otwarciem naskórka, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała innych niż określone w art. 156 § 1 k.k., trwających nie dłużej niż 7 dni, zabrali w celu przywłaszczenia złoty łańcuch o wadze 38 g o wartości 4.000 złotych na szkodę Ł. K. a po dokonaniu zaboru kierowali groźby pozbawienia życia wobec pokrzywdzonego, czym wyczerpali dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył :

a) oskarżonemu T. T. karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

b) oskarżonemu M. T. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu T. T. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 2 marca 2012 roku do dnia 15 lutego 2013 roku, zaś oskarżonemu M. T. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 18 kwietnia 2012 roku do dnia 15 lutego 2013 roku. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. kwotę 1.505,52 złotych (jeden tysiąc pięćset pięć złotych i pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. T. z urzędu, a na rzecz adw. A. K. kwotę 1.136,52 złotych (jeden tysiąc sto trzydzieści sześć złotych i pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. T. z urzędu oraz zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi wywiódł obrońca oskarżonego T. T. na podstawie art. 425 § 1 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył go w całości

Na podstawie art.427 § 2 k.p.k. i art.438 pkt.3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę wyrażający się w uznaniu oskarżonego T. T. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu pomimo poważnych wątpliwości w tym zakresie wynikających z wyjaśnień oskarżonego, współoskarżonego M. T. i zeznań świadków.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art.437 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie go od zarzutu popełnienia przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego T. T. nie jest zasadna w stopniu upoważniającym do stwierdzenia jej oczywistej bezzasadności w rozumieniu art. 457 § 2 k.p.k.

Wbrew zarzutowi skarżącego obrońcy przy rozpoznaniu sprawy zakończonej zaskarżonym wyrokiem, Sąd Rejonowy nie dopuścił się wskazanych w środku zaskarżenia uchybień.

Sąd I instancji w sposób kompletny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił. Dokonana ocena dowodów poprzedzona została po ujawnieniu na rozprawie głównej całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i poczyniona z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, prowadząc do ustaleń nie obarczonych błędem. Jest to ocena swobodna i podlega ochronie przewidzianej w art. 7 k.p.k. Brak było także podstaw do kwestionowania wyciągniętych wobec oskarżonego T. T. konsekwencji w zakresie represji prawnokarnej.

Tok rozumowania przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny, logiczny, a wywiedzione odnośnie sprawstwa oskarżonego wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Sprawstwo i charakter działania oskarżonego w zakresie przypisanego mu zachowania , wykazane zostały przeprowadzonymi w toku całości postępowania dowodami, zaś dokonana w tej części ocena została dokonana w sposób wszechstronny i nie naruszający zasad obiektywizmu i bezstronności.

Sąd I instancji ustosunkował się do osobowych i pozaosobowych źródeł dowodowych (i wynikających zeń okoliczności wskazujących na sprawstwo oskarżonego) wypowiadając się co do stopnia ich wiarygodności, przy czym nie ma potrzeby ponownego przytaczania w całości prezentowanych argumentów.

Zarzut dokonania naruszeń prawa procesowego koncentrował się przede wszystkim na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów. Należy jednak pamiętać, że zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r. w sprawie IV KK 175/07, opubl. w OSNwSK z 2007 r. pod poz. 1738). Mogą one mieć charakter błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania), jak również sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy. Sąd Odwoławczy nie podzielił w jakiegokolwiek części wątpliwości skarżącego obrońcy co do prawidłowości przeprowadzonego przez Sąd I instancji rozumowania.

Apelujący zaprezentował własną, polemiczną ocenę materiału dowodowego i na tej podstawie zanegował poprawność przyjętych przez Sąd orzekający ustaleń faktycznych. W rezultacie podważył ustalenia Sądu Rejonowego negując aktywny udział T. T. w zdarzeniu jakie rozegrało się w mieszkaniu pokrzywdzonego Ł. K. w nocy z 2 na 3 maja 2010 roku. Wywody zawarte w apelacji obrońcy koncentrowały się przy tym na dokonanej przez Sąd ocenie wiarygodności wyjaśnień samego oskarżonego, współoskarżonego M. T. oraz pozostałych świadków zdarzenia czyli D. M. i W. S., a także podjęto próbę zdeprecjonowania relacji pokrzywdzonego Ł. K.. Przyjęcie zaproponowanych przez obrońcę założeń nie było jednak możliwym. Jak trafnie wskazują pisemne motywy wyroku, musiałyby to być wynikiem wnioskowania sprzecznego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a także wbrew zebranymi dowodami osobowymi i pozaosobowymi.

Zgodzić się należy, że oskarżony w toku całego postępowania konsekwentnie kwestionował swoje sprawstwo. Nie przekreślało to jednak możliwości przyjęcia, że część jego wyjaśnień polegała na prawdzie, przy czym Sąd w tym zakresie dochował wymaganej staranności w ocenie.

Niekwestionowaną okolicznością był w rozważanej sprawie fakt, że oskarżony we wskazanym w akcie oskarżenia okresie wraz z M. T., D. M. i W. S. przyjmując zaproszenie Ł. K. przebywał w mieszkaniu przy Narutowicza 56 w Ł.. Wymienieni mężczyźni spożywali alkohol. Po północy doszło do konfliktu między oskarżonymi a pokrzywdzonym. Ł. K. starał się wyprosić „gości” z mieszkania.

Sąd Rejonowy ustalił, iż oskarżeni T. T. i M. T. w nocy z 2 na 3 maja 2010 roku w Ł. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim użyciu przemocy wobec Ł. K. polegającej na uderzeniu go pięścią w twarz w wyniku czego pokrzywdzony przewrócił się na podłogę, a następnie kopaniu i uderzaniu pięściami po ciele, na skutek czego Ł. K. doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku powłok miękkich w okolicy ciemieniowej prawej i w okolicy potyliczno – karkowej lewej, stłuczenia powłok miękkich na czole w pobliżu nasady nosa, sińca w rzucie lewego łuku brwiowego, sińca w obrębie nasady nosa, sińca okularowego powiek oka prawego, zasinienia na przyśrodkowej powierzchni powiek oka lewego, sińca w rzucie prawego obojczyka, nieregularnych zsinień na górnej powierzchni barku lewego, sińca na przedniej powierzchni ramienia lewego, sińca na tylnej powierzchni stawu ramiennego lewego, sińca w rzucie grzebienia łopatki lewej, sińca w okolicy łopatkowej prawej, sińca na bocznej prawej powierzchni tułowia, sińca oraz obrzęku na przyśrodkowej powierzchni stawu kolanowego prawego, rozległego sińca na kolanie lewym z płaszczyznowym otwarciem naskórka, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała innych niż określone w art. 156 § 1 k.k., trwających nie dłużej niż 7 dni, zabrali w celu przywłaszczenia złoty łańcuch o wadze 38 g o wartości 4.000 złotych na szkodę Ł. K. a po dokonaniu zaboru kierowali groźby pozbawienia życia wobec pokrzywdzonego, czym wyczerпали dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W tym zakresie ustalenia faktyczne oparte zostały na zgromadzonej dokumentacji w tym medycznej, protokołu oględzin pokrzywdzonego, zaświadczenia lekarskiego i opinii lekarskiej, nadto uwzględniono notatki urzędowe i

kserokopię notatników służbowych funkcjonariuszy policji, protokół oględzin łańcuszka, oględzin miejsca zdarzenia, protokole zatrzymania rzeczy oraz uwzględnił karty karne oskarżonych. Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy oparł się na relacji zeznań świadka D. M., W. S. oraz pokrzywdzonego Ł. K., uwzględnił także częściowo relację oskarżonego M. T. i T. T..

Nie ma racji skarżący, jakoby Sąd I instancji błędnie uznał, iż T. T. brał udział w pobiciu pokrzywdzonego. Fakt, że Ł. K. nie potrafił dokładnie wskazać i opisać chronologii przebiegu całego zdarzenia oraz nie wiedział również kto w danej chwili zadawał mu ciosy nie może deprecjonować jego relacji. W omawianej sprawie w mieszkaniu było pięcioro mężczyzn, jeden pokrzywdzony i czterech gości, nie ma wątpliwości, że D. M. nie należał do grupy agresywnych napastników był obserwatorem zdarzenia. Pokrzywdzony od początku podawał, iż był kopany przez dwóch mężczyzn. „Jak leżałem to zaczęli mnie okładać pięściami po całym ciele i byłem kopany” k. 15. Podobnie już w pierwszych relacjach świadek W. S. podał, że „M. przewrócił Ł. na podłogę zaczął go okładać. Do tego dołączył się T., obaj go kopali” i dalej „M. był bardziej aktywny, a T. tylko doskakiwał” k-27

Warto w tym miejscu przypomnieć, że przyciskanie pokrzywdzonego, ściskanie za szyję, kopanie, czy przytrzymywanie jest przemocą wobec osoby w rozumieniu art. 280 § 1 k.k.(por. postanowienie SN z 17 marca 2009 r., II K 43/09).

Nie ulega także wątpliwości, że podczas zajścia M. T. złapał Ł. K. za szyję i zerwał złoty łańcuch, który upadł na podłogę. Świadek Ł. K. stanowczo i bez wątpliwości wskazał, że obaj oskarżeni atakowali pokrzywdzonego, wskazując na podział ról. T. T. miał pomagać bratu w zadawaniu ciosów pokrzywdzonemu, którego przytrzymywał w taki sposób, aby ten nie mógł się bronić. M. T. zabrał złoty łańcuch, którego wartość została wyceniona na 4.000 złotych. Pokrzywdzony wzywał do oddania przedmiotu. Powyższa okoliczność spowodowała kolejną falę agresji, pokrzywdzony próbował zamknąć drzwi, które zostały wyłamane z zawiasów. Oskarżony M. T. wszedł ponownie do mieszkania pokrzywdzonego i zaczął atakować Ł. K.. Wówczas oskarżony T. T. i W. S. stali na klatce schodowej obserwując zdarzenie. Oskarżeni opuszczając mieszkanie pokrzywdzonego grozili mu.

Sąd Rejonowy trafnie stwierdził, że obaj oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, zgodnie uczestniczyli w zajściu i w realizacji poszczególnych elementów składających się na całość przypisanego im czynu zabronionego. Wzajemnie akceptowali swoje zachowanie skierowane przeciwko pokrzywdzonemu. Oskarżeni obezwładnili ofiarę, Ł. K. był kopany gdy leżał na podłodze, a po zakończeniu tych czynności jeden z oskarżonych dokonał zaboru łańcuszka. Ich wspólne zachowanie stanowiło zatem realizację znamion czynu zabronionego opisanego w art. 280 § 1 k.k..

Nie umknęło także uwadze Sądu to, że oskarżeni byli uprzednio karani. T. T. był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 16 października 2007 roku, za czyn z art. 279 § 1 k.k. i odbył karę w okresie od 17 stycznia 2007 roku do 16 października 2007 roku. Zachowanie oskarżonego należało zatem zakwalifikować jako działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k., co trafnie zostało określone w opisie czynu i w jego kwalifikacji prawnej.

Kara wymierzona oskarżonemu T. T. przez Sąd Rejonowy w rozmiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej surowości. Spełnia ona wymogi określone przepisem art. 53 k.k., odzwierciedla bowiem tak stopień społecznej szkodliwości czynu, jak też stopień jego zawinienia. Kształtując rodzaj i wymiar kary Sąd wziął pod uwagę tak okoliczności łagodzące, czyli fakt, iż oskarżony był stroną mniej aktywną w całym zajściu i w końcowej fazie nie atakował pokrzywdzonego, jak też obciążające oskarżonego czyli to, że do zajścia doszło w mieszkaniu pokrzywdzonego, że działał on pod wpływem alkoholu, wspólnie i w porozumieniu z bratem oraz poprzednią karalność. W tym stanie rzeczy spełniając wymogi przepisu art. 53 k.k. kara wymierzona oskarżonemu spełnia oczekiwane cele tak w zakresie wychowawczego, jak też zapobiegawczego oddziaływania na oskarżonego oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W związku z powyższym zaskarżone orzeczenie, jako trafne, należało utrzymać w mocy.

O kosztach obrony z urzędu przed sądem drugiej instancji, w punkcie 2 orzeczono na podstawie § 19 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 1 i 3 oraz § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. T. z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy rozstrzygnął na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego T. T. od obowiązku ich poniesienia.